

Viete...

1. Ako sa volal vrch, na ktorom videl Mojžiš horiaci ker?
2. Ako sa volala krajina, ktorú Boh zasľúbil Izraelcom?
3. Čo bola druhá egyptská rana?
4. Čo bola piata egyptská rana?
5. Čo bola deviata egyptská rana?
6. Ako sa volala časť Egypta, v ktorej žili Izraelci?
7. Cez aké more prešli Izraelci?
8. Ako sa volá sviatok, ktorým si Židia pripomínajú vyvedenie z Egypta?
9. Čo sa udialo na Kvetnú nedeľu?
10. Ako sa volala záhrada, v ktorej Ježiš večeral predtým ako ho zajali?
11. V ktorý deň týždňa bol Ježiš ukrižovaný?
12. Kto Ježiša zradil?
13. Ako sa volal Riman, ktorý dal Ježiša zbičovať?

14. Ako sa volalo miesto, kde ukrižovali Ježiša?
15. V ktorý deň týždňa vstal Ježiš z mŕtvych?

KALVÍN - Zborový list

Vydáva: Reformovaná kresťanská cirkev na Slovensku – cirkevný zbor Michalovce.

Redakčná rada: Juraj Gajdošoci, Jaroslav Bánoci, Ján Šoltés, Timea Sotáková, Anna Mikulová.

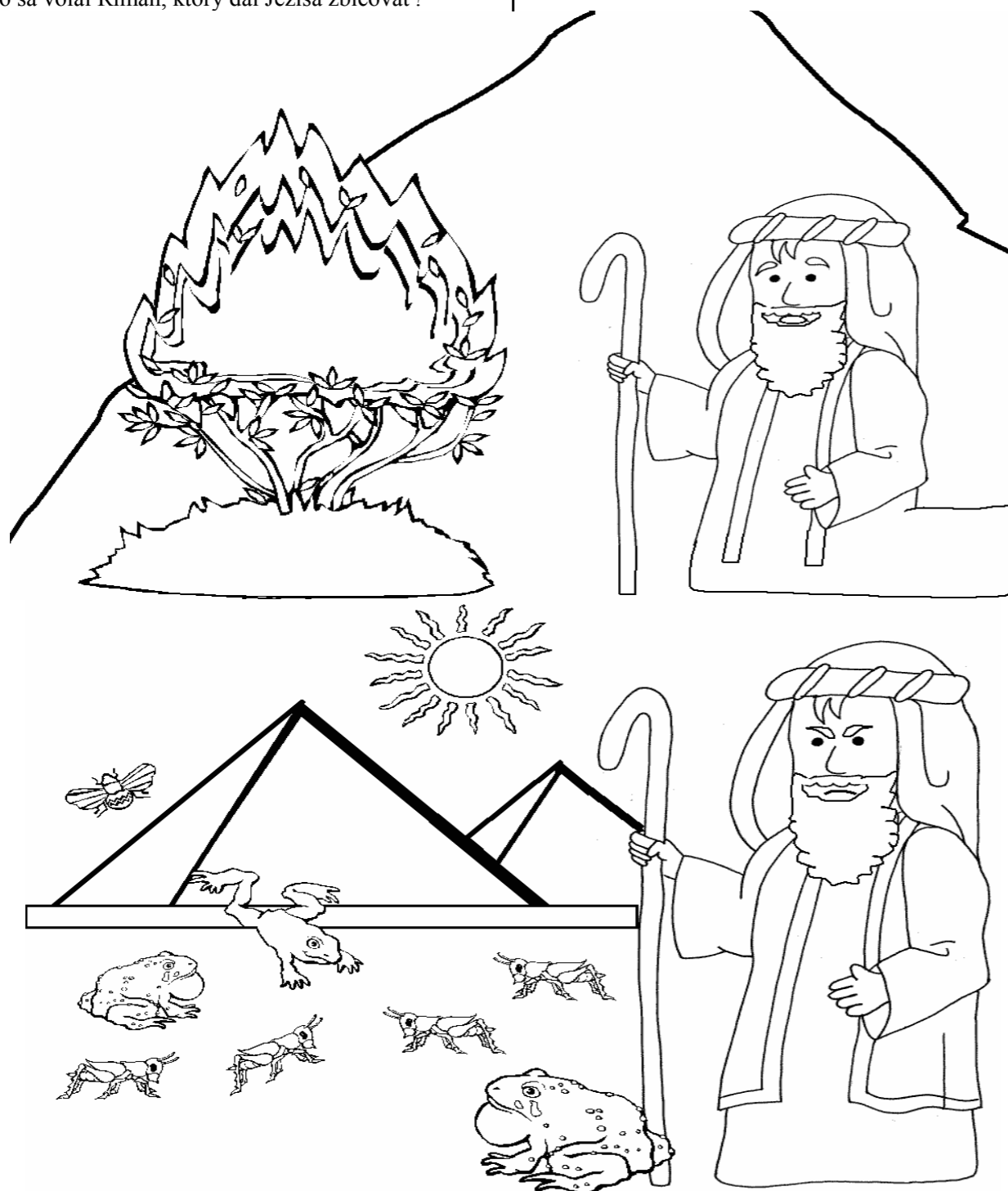
Zodp. redaktor: Ján Šoltés, e.mail: tyzer@gecom.sk

Adresa redakcie: A. Sládkoviča 7, 071 01 Michalovce.

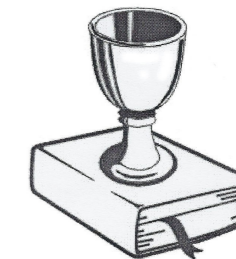
Internetové stránky zboru: www.kalvin.sk

Tlač: SCHMIT-PRESS, s. r. o., Hviezdoslavova 26, 071 01 Michalovce.

NEPREDAJNÉ

KALVÍN

Zborový list

Ročník III. Číslo 2.

Apríl 2012

Nepredajné

Veľkonočná kázeň

Martina Onoferová

Modlitba

Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnosti zažiarí svetlo! – zažiaril v našich srdciach, aby svietila známosť slávy Božej v tvári Kristovej. (2Kor 4, 6)

Predivný a vo svojich cestách nevyspytateľný Pane, náš Bože, oslavujeme Tvoje meno, lebo tvoje rameno dokázalo silu, keď si za pevný základ svojho diela položil ten živý kameň, ľudmi zavrhnutý a predsa vzácny. Ďakujeme Ti Kriste, že ty si premohol smrť a navrátil nám život v zmierení s Otcom nebeským. Potešuješ nás nádejou vzkriesenia a istotou večnosti. Pomôž nám prosíme, aby sme pamiatku Tvojho vzkriesenia slávil v pravej viere požehnané.

Napln nás darom svojho Ducha - pokojom, radosťou, odvahou a smelosťou, aby sme vyznávali, že Ty si našim mocným živým Pánom na veky

Amen.

Martina Onoferová foto:

Martina Onoferová

Zvest' Slova Božieho, text: Lk 24,13-35

Milí bratia a milé sestry v Pánovi!

Tento príbeh o zjavení zmŕtvychvstalého Ježiša Krista je nádherným dokladom Lukášovho rozprávačského umenia. Lukáš pozoruhodným spôsobom pomocou rozprávania ilustruje, ako sa prví veriaci učili chápať zmysel udalostí, ktorých boli svedkami a riešiť nesúlad medzi svojím chápaním a tým, čo prežili.

Asi jednou z najťažších chvíľ, situácií v živote každého jedného z nás je strata blízkej a milovanej osoby. Bolesť, smútok, žiaľ a spomienka na milovaného človeka je všetko, čo nás v tých ťažkých chvíľach sprevádza krok za krokom. Rovnaké pocity prežívali aj Ježišovi učeníci, a tí ktorí Ho sprevádzali až na Golgotu. Nastal už tretí deň, odvtedy, čo sa to všetko prihodilo a oni stále nechápu význam všetkých tých udalostí, ktoré sa udiali.

Tiež dvaja muži z prečítaného oddielu sú na svojej ceste do Emaus, smutní, sklamaní a malomyselní. Prežívajú hlbokú krízu. Utekajú z dejiska tragédie do ústrania, kde by si v skrytosti hojili rany srdca. Ale niečo vzácne im predsa ostáva – Sú tak naplnení tým, čo sa stalo, že o tom nemôžu nehovoriť. V tom sa líšia od nás, ktorí ani cez Veľkonočné obdobie nedokážeme zostať celým srdcom pri veľkonočných udalostiach.

A tu k nim pristúpi neznámi asi so zatienenou tvárou. Oni Ho nespoznávajú, pretože pred sebou ešte stále majú horký koniec udalostí, ktoré sa udiali v Jeruzaleme. Tento neznámy cudzinec sa ich pýta, a oni mu to vysvetľujú. Uverili v Ježiša, dúfali, že On je ten, ktorý vykúpi Izrael. Veď to, čo konal i kázal svedčilo o tom, že bol prorok mocný slovom i skutkom pred Bohom aj pred všetkými ľuďmi. Ale, hovoria v hlbokom zármutku – naši veľkňazi aj členovia rady – synedria, ako sa tomu vtedy hovorilo, Ho vydali Rimanom, aby bol odsúdený na smrť a ukrižovali Ho. A dnes je to už tretí deň, čo sa to stalo.

Tretí deň – koniec lehoty a koniec všetkým nádejám. To nie je len ľudské sklamanie. To je výraz zúfalstva, že Izrael, celý svet a všetci, ktorí v ňom trpia, zostanú v otroctve márnosti a smrti, nevykúpenia a prepadnú ničote. S takýmto podobným scenárom konca sveta sa môžeme stretnúť aj

v názoroch niektorých fyzikov, či vedcov, ktorí hlásajú, že celý vesmír raz zanikne.

Väčšina ľudí si tiež s Emauskými učeníkmi hovorí: Ježiša popravili. Láska a pravda v dejinách nevíťazí, poctivosť a vernosť sa nevyplácajú. Boh – ak nejaký vôbec je, je ďaleko a nás nechal všetkému napospas. Nejaký zásah od Neho, či pomoc od Neho sa nedajú čakať.

Situácia emauských učeníkov s tou našou je podobná. Rovnako ako oni, aj my utekáme z mesta Božieho pokoja, - tak sa totiž dá preložiť meno Jeruzalem, utekáme do Emaus, ktorého meno si Židia vtedy vykladali ako „zavrnutý ľud“ čiže mesto odcudzenia. Paralelu s týmto mestom nachádzame aj pri Kainovi, ktorý bol odsúdený žiť v krajine vyhnanstva, v meste Nód, čo v preklade znamená vyhnanstvo.

Možno si aj sami spomeniete na nejakú temnú chvíľu v svojom živote, kedy sa akoby všetko rozpadalo a my by sme najradšej od všetkého toho zlého utiekli, čo najďalej. Ale aj napriek nášmu klopotaniu je tu Boh, ktorý nás zastavuje na našej ceste do odcudzenia a stavia nás na nohy. Aj keď sa nám často zdá a vidí, že sme v takýchto chvíľach úplne sami, osamelí a stratení je to len zdanie, pretože Ten kto už ide s nami, toho nevidíme.

V gréckom znení sa o týchto dvoch učeníkoch hovorí, že *ich oči boli držané, aby Ho nepoznali. (Lukáš 24,16)* Ale Ježiš už v skutočnosti išiel s nimi. A ide aj s nami. Pripája sa nevolaný a nevyzvaný. Ako je to možné? Písmo svedčí, že Vzkriesený Pán Ježiš ide s nami, či Ho vidíme alebo nevidíme, či Ho chceme alebo nechceme a či to pripúšťame alebo popierame. Jednoducho ide s nami. Ján Krstiteľ svedčí: „*medzi vami stojí Ten, ktorého vy neznáte. (Ján 1,26)* Dôležité je, že On sám neprichádza s nárokom, aby my sme boli s Ním, ale prichádza so správou, že On sám už je s nami. Immanuel to je: S nami Boh. On vstupuje do nášho blúdenia a troskotania, do našich bied a trápení a naslúcha nám.

Všimnime si, že Pán Ježiš ani smutných učeníkov nezačína poučovať a kárať, ale pýta sa ich na to, čo ich ťaží. Povzbudzuje ich k tomu, aby sa mu otvorili a porozprávali mu o svojej bolesti. A to je dôležité. Pretože rovnako, keď stretáva aj nás sa najprv pýta: „Čo je s tebou? Čo ťa ťaží? Povedz mi to.“ Mnoho ľudí okolo nás nemá nikoho, kto by naslúchal. Možno, že ani nie sú navonok osamelí, ale ich najbližší tu nie sú a niekedy ani nechcú byť tu vnútorne pre nich.

Ježiš je ich opak. On sa pýta, aby spolu niesol. Vstupuje do otázok a tým aj do biedy smutných učeníkov. A ich otázky sú hlboké, ba až všeludské. Ako mohol Vyvolený Boží zahynúť na kríži? Prečo láska a pokora, ktorej bol Vtelením, v tomto svete znova troskotá? Prečo Boh, ktorý sľúbil prísť a všetko napraviť opäť odkladá, mení

svoje rozhodnutie? Prečo mlčí a nezasahuje? Je snáď bezmocný? Alebo nie je vôbec?

Neznámy spolupútnik si najprv všetko vypočul a až potom sa konečne sám chopil slova. Ale nekára ich ani im nedáva prednášku z dogmatiky, naopak vykladá im Písmo, začína Mojžišom a pokračuje prorokmi. Pre mnohých SZ vyzerá tak, že sa tam nenachádza nič iné ako krutosti a svojvôle, nenávisť a vraždy. Keď nás Ježiš podobne ako emauských učeníkov dovedie ešte kúsok ďalej, vidíme že to hlavné o čom je v Starom Zákone reč je výhľad k tomu, ktorý má prísť, v ktorom k nám Boh znova zostúpi. A nielenže Mesiáš príde, ale aj ponese všetku našu biedu a hriech. Tajomný spolupútnik hovorí: Aký ste nechápavý. To je vám také ťažké uveriť - prijať srdcom všetkému, čo hovorili proroci? Ved' nemal to všetko Mesiáš vytrpieť a tak vojsť do slávy? Nie o tom vás učí Písmo?

Písmo je aj pre nás ukazovateľ cesty. Hebrejský výraz pre Zákon znie Tóra a pôvodne to znamená rozcestník, ukazovateľ cesty. Učeníci začínajú chápať, že to čo najprv pokladali za nešťastie, ba za katastrofu za biedu všetkej biedy a zlo všetkého zla, že to čo predtým vyzeralo ako beznádej – ako porazenie Boha, alebo ako dokonca, že Boh vôbec nie je, práve toto všetko patrí do Božích plánov a je neoddeliteľnou súčasťou Božej cesty, a nie ľudskej cesty k napredovaniu. Svet plný biedy, ktorý obklopuje aj nás, Kristov kríž a všetko čo je v ňom obsiahnuté, dostáva teraz vo svetle slov tajomného svedka zmysel. Oči sa im otvárajú. Všetko dianie má zmysel a človek má nádej, pretože Boh nebol premožený a Kristus zmárnený, ale práve cestou kríža, smrťou a hrobu vošiel do svojej slávy. A vedie aj nás so sebou a za sebou. Vzkriesenie vrhlo nové svetlo na Ježišovu smrť, na Jeho Slova i na Písma. „Otvorenie očí“ pre pravdivé videnie Ježiša je súčasťou toho zložitého procesu hľadania a nájdenia zmyslu. Bez Mojžiša a Prorokov, by nemali k čomu svoj prežitok priradiť a bez tohto prežitku by posolstvo Mojžiša a Prorokov ostalo skryté.

Nie je divu, že poslucháčom horí srdce a nútia neznámeho, aby s nimi ostal, aby im ešte dopovedal to, čo možno len naznačil a možno aj preto, aby im dal dôkaz o tom, že to všetko o čom im rozprával o mocnom Bohu a živom Mesiášovi, nebola len krásna rozprávka.

Bratia a sestry v Pánovi! My sa môžeme v tejto chvíli opýtať, akú máme istotu, že to všetko je tak, ako nám to podali prvý svedkovia? Kde môžeme nájsť tú istotu?

Istotu nachádzame predovšetkým zo slova Vzkrieseného Pána, zo stretnutia s Ním, aj keď by prišiel zahalený, tak žeby sme Ho poprvykrát nespoznali. Istota rastie z toho, keď uvidíme Boha v diele lásky a Krista ako Víťaza nad smrťou. On ide s nami, aj vtedy keď o tom nevieme, je všetkým, čo nás zvierá a v čom sa trápime. „*Uprostred vás stojí Ten, ktorého vy nepoznate*“. Stretnúť sa s Kristom znamená stretnúť sa s obetavou láskou, ktorú On sám vkladá do ľudskeho srdca a skrze ňu On sám k nám znova a znova prichádza. Kristus, ako nám dosvedčuje Písmo, k nám prichádza v láske, ktorej rozmerom je kríž a jej hĺbkou je obeť. A ten kto okúsil moc Jeho lásky, nemôže už mlčať, ale spolu s emauskými učeníkmi hovorí: „Či v nás nehořelo naše srdce? V pravde vstal Pán a ukázal sa nám.

Amen

Druhá rana. Všade sú nekonečné húfy žiab. V Níle, na uliciach, v domoch. Dokonca aj v samotnej faraónovej posteli boli. Ale egyptskí mágovia zase ukázali, že ani to nie je žiadny problém urobiť. Faraón ostal neoblomný.

Tretia rana. Objavili sa vši a komáre obťažujúce dobytok i zvieratá. Egyptskí mágovia sa snažia napodobniť aj túto pohromu, ale už nemôžu. Ich kúzla už na to nestačia. Musia uznať, že je to „prst Boží“. Faraón však stále nechce dovoliť Izraelcom odísť.

Štvrtá rana. Egypt je postihnutý obrovskými rojmi ovadov. Faraón je tvrdohlavý a tvrdohlavý. Táto rana a všetky nasledujúce dopadajú len na Egypt, ale krajine Gozen, kde žili Izraelci, sa vyhýbajú. Boh nechce, aby Izraeliti trpeli kvôli faraónovej tvrdohlavosti.

Piata rana. Po Egypte sa rozšíril mor dobytky. Faraón stále odmieta.

Šiesta rana. Hnisajúce vredy na ľudoch i zvieratách. Tu dokonca egyptskí mágovia sa nemôžu ani len pokúsiť napodobniť túto ranu, lebo sami majú na sebe kopec pľuzgierov, že sa ani pred faraóna nemôžu postaviť. Faraóna to už začína pekne hnevať.

Siedma rana. Z neba padá veľký a ťažký ľadovec, akému páru dovtedy nebolo. Kto nedbal na Mojžišove výstrahy a ostal vonku, prípadne nechal vonku dobytok, bol ubitý ľadovcom. Tu faraón prvý krát premýšľa o tom, či to vôbec ma zmysel. Ale keď videl, že ľadovec o nejaký čas prestal, znovu sa nedal presvedčiť.

Ôsma rana. Prilietajú ozrutné mračná kobyliek a žerú všetko, čo ešte ostalo po ľadovci. Tu už faraón sám dáva príkaz priviesť Mojžiša a už dosť prestrašený prosí Mojžiša, aby odstránil túto pohromu z Egypta, že potom už Izraelitov pusti. Avšak keď bezprostredné nebezpečenstvo pominulo a kobylky odleteli, faraón sa nemal k tomu, aby splnil svoj sľub.

Deviata rana. V Egypte nastala úplná tma, ktorá trvala celé tri dni. Ale faraón bol vo svojej pýche a tvrdohlavosti nepresvedčiteľný. Asi sa riadil podľa hesla „Sľuby sa sľubujú, blázni sa radujú.“

Avšak Boh to myslel celkom vážne s tým, že Izraelcov dovedie do ich pôvodnej vlasti, do Kanaánu, tak ako to kedysi sľúbil Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi. A preto Mojžišovi hovorí: „Ešte jednu ranu uvediem na faraóna a na Egypt, a potom vás prepustí odtiaľto. A nie len že vás prepustí, ale vás ešte i pozenie odtiaľto.“ Rana to bude neskutočne krutá a tvrdá. Egyptania na vlastnej koži pocítia to, čím pred osemdesiatimi rokmi trápili Izraelcov. Boh hovorí Mojžišovi: „Okolo polnoci vyjdem a prejdem stredom Egypta. A zomrie všetko prvorodené v Egyptskej zemi, od prvorodeného faraónovho, ktorý mal sedieť na jeho tróne, až do prvorodeného dievky, ktorá sedí za krosnami, i všetko prvorodené z dobytky.“ Boh však dáva možnosť ako sa tejto rane vyhnúť. Všetci Izraeliti mali zabiť ročného baránka, mäso mali upiecť a zjesť, a jeho krvou mali potrieť veraje dverí na svojom dome. Dom, ktorý bude mať krvou potreté veraje dverí, bude tejto rany ušetrený.

O polnoci sa faraón zobudil na hrozný krik. Nebolo jediného Egyptského domu, kde by nebol niekto mŕtvy. Faraón si hneď dal zavolať Mojžiša a Árona a povedal im: „Vstaňte, vyjdite z môjho ľudu i vy i synovia Izraelovi a choďte! Vezmite i svoje drobné stádo i svoj hovädzí dobytok a choďte!“ A Egyptania nútili Izraelcov, aby sa ponáhľali, aby ich čím skôr vyhnali zo zeme, lebo sa veľmi báli, aby aj oni nezomreli.

Konečne bol Izraelský národ voľný. Konečne mohol slobodne odísť z Egypta. Konečne mu faraón nebránil. Ešte tej noci vyšli Izraeliti na cestu v čele s Mojžišom a Áronom. Boh ich

viedol - cez deň v podobe oblakového stĺpu a v noci v podobe ohnivého stĺpu. Viedol ich smerom na východ k Červenému moru.

Faraón videl, ako Izraelci opúšťajú jeho krajinu. Videl, ako odchádzajú tie lacné pracovné sily, ktoré tak vykorisťoval. Videl, ako mu odchádzajú celkom dobré možnosti príjmu na daniach. Videl, že prehral. Vedel že to tak nemôže ostať. Lepšie povedané, jeho pýcha a tvrdohlavosť mu nedovolili aby sa uspokojil s takýmto stavom vecí. Preto sa rozhodol. Rozhodol sa aj napriek všetkým tým skúsenostiam, ktoré prežil. Rozhodol sa na základe svojej tvrdohlavosti a pýchy, ktoré ešte stále v ňom úradovali a mali hlavné slovo. Rozhodol sa, že Izraelci musia ísť nazad! Preto za nimi poslal svoje najlepšie vojská, aby ich priviedli naspäť. Izraelci sa dostali do nepríjemnej situácie. Pred nimi Červené more, za nimi faraónove vojská. Izraelci sa báli. A vytýkali Mojžišovi: „Či preto si nás vyviedol z Egypta, aby nás tu mohli egyptské vojská zabiť?“

Avšak tu Boh hovorí Mojžišovi: „Pozdvihni svoju palicu a vystri svoju ruku na more a rozpolti ho, a synovia Izraelovi vojdú doprostred mora a pôjdu po suchu.“ A skutočne. Červené more sa rozostúpilo a uprostred sa zjavila suchá zem. Izraeliti po nej prešli na druhú stranu. Egyptské vojská sa samozrejme hneď pustili za nimi. Hneď ako boli Izraeliti na druhom brehu, Mojžiš zase pozdvihol svoju palicu, more sa zavrelo a suchá zem zmizla. Zavrelo sa práve vtedy, keď boli uprostred faraónove vojská.

Až teraz bol Izraelský ľud slobodný. Konečne ho neohrozoval faraón. Konečne sa mohol vydať na dlhú púť do zaslúbenej zeme Kanaán. A to je vlastne koniec príbehu o Egypte a o tom ako Izraelci bývali v Egypte. Ale príbeh Mojžiša a jeho Izraelského národa ešte pokračuje a povieme si o ňom v ďalšom čísle.

KALVÍNČEK

Príloha časopisu Kalvín Ročník III. Číslo 2. Apríl 2012 Nepredajné

Milé deti!

Opäť sa môžete tešiť na súťažné otázky, článok a vymaľovanie. Nezabudnite, že sa hodnotia nielen správne odpovede, ale aj krasopis a celkový vzhľad stránky. Vyplňte a vymaľujte všetko dôkladne a možno to budete práve vy, koho nabudúce vylosujeme. Ako vždy, pre vyžrebovaných výhercov budú prichystané zaujímavé ceny.

Z minulého čísla sme dostali celkovo 58 hárkov. Všetky sme si dôkladne prešli a vytriedili sme 39 hárkov, ktoré boli vyplnené a vymaľované celé. Aj keď odpovede boli správne aj na ostatných, musíme hodnotiť celkový vzhľad stránok. Museli sme teda niekoľko odpovedových hárkov vyradiť z losovania. Ako vždy aj teraz sme vyžrebovali troch úspešných riešiteľov. Sú to:

1. **Frederik Fecák**
2. **Sára Šoltésová**
3. **Nikola Širochmanová**

Ako sme sľúbili v minulom čísle, odmeníme dnes aj jeden kolektívne vyplnený hárok. Vyžrebovali sme hárok, na ktorom sa podieľali: **Andrea Sabovčíková, Martina Sabovčíková a Patrik Kučmáš**. Aj oni od nás dnes dostanú odmenu.

Všimli sme si, že nám na odpovedových hárkoch často nechávajú odkazy. A tak sa chceme poďakovať Veronike Godočikovej a Nike Andrášovej za cmuk a prianie k Valentínovi. Tašky sa už minuli, ale snáď sa na vás usmeje šťastie pri losovaní hárkov z niektorých budúcich čísel.

Ďakujeme aj všetkým vám, ktorí ste hárky vyplnili a odovzdali a zároveň vás aj teraz chceme povzbudiť, aby ste neboli sklamaní a naďalej posielali správne odpovede. Nabudúce to môžete byť práve vy, ktorých vylosujeme. Už teraz sa tešíme na vaše správne odpovede.

Príbeh o Mojžišovi

Druhá časť: 10 egyptských rán

Izraelský národ trpel pod útlakom Egyptanov. Prešlo už štyridsať rokov odvtedy, čo Mojžiš ušiel z Egypta, na tróne už vládol nový faraón, ale ten nebol o nič lepší od predchádzajúceho. Dokonca utláčal Izraelcov čím ďalej tým viac a viac.

Mojžiš už štyridsať rokov žil v Madiánsku, pásol stáda, staral sa o rodinu. Raz išiel k vrchu Horébu, keď tu zrazu zbadal horiaci ker, oheň len horel, ale ker ostával ohňom nestrávený. Mojžiš celý zvedavý sa priblížil, lebo také niečo ešte nevidel.

Zrazu začul hlas, ako ho niekto vola: „Mojžišu, Mojžišu!“ Mojžiš odpovedal: „Tu som.“ Hlas, ktorý prichádzal z toho horiaceho kra, sa mu predstavil: „Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jákov.“ Mojžiš si uvedomil, že s ním hovorí sám Boh. Boh však pokračoval: „Videl som trápenie svojho ľudu, ktorý je v Egypte, a počul som ich krik kvôli tým, čo ich poháňajú do práce, lebo dobre poznám ich bolesti, ktorými trpia. A zostúpim, aby som ich oslobodil z ruky Egyptanov a aby som ich vyviedol z tej krajiny do dobrej a priestranej krajiny, do krajiny tečúcej mliekom a medom, do krajiny Kanaán, ktorú som im zaslúbil. Hľa, prišiel ku mne krik synov Izraela a videl som aj útlak, ktorým ich utláčajú Egyptania. A teraz poď, nech ťa pošlem k faraónovi a vyvedieš môj ľud, synov Izraela, z Egypta.“

Mojžiš sa so strachom pýta: „Kto som ja, aby som išiel k faraónovi a aby som vyviedol synov Izraelových z Egypta?“ Boh ho ubezpečuje: „Neboj sa, ja budem s tebou.“ Potom ešte Boh vysvetlil Mojžišovi, že faraón sa len tak ľahko nedá presvedčiť, že bude poriadne tvrdohlavý aby dovolil Izraelcom vrátiť sa nazad do Kanaánu, z ktorého do Egypta prišli, a že bude musieť na Egypt poslať desať hrozných rán kým faraón neupusti od svojej tvrdohlavosti.

Mojžiš sa teda vracia do Egypta, a spolu so svojim bratom Áronom predstupuje pred faraóna s prosbou, že sám Boh chce, aby prepustil Izraelcov. Avšak pyšný faraón opovržlivo odpovedal: „Kto je Boh, aby som poslúchol jeho hlas a poslal preč Izrael? Boha vôbec nepoznám a okrem toho, Izrael nehodlám prepustiť.“ Namiesto toho, aby Izraelitov prepustil, ukladá im ešte tvrdšie úlohy. Udalosti začínajú nadobúdať dramatický spád.

Mojžiš a Áron sú zase u faraóna. Na dôkaz toho, že to nemyslia len tak zo srandy, Áron hádže svoju palicu na zem a tá sa v tom okamihu mení na veľkého hada. Vtedy faraón povoláva svojich čarodejníkov, mágov a aj oni hádžu svoje palice na zem a aj ich palice sa menia na hadov. Avšak had z Áronovej palice všetky tieto hady pochyť a zožerie. Ale faraón ani tak nechce povoliť. A tak na Egypt začínajú dopadať rany.

Prvá rana. Níl a všetky egyptské vody sa zmenia na krv. Ale egyptskí mágovia to dokázali tiež, takže faraón sa nechcel podvoliť.

Modlitba

Drahý Pane, ty vieš, že aj my sa niekedy v temných chvíľach tiež zatúlame z Jeruzalema do Emaus. Ďakujeme Ti, že aj vtedy ideš s nami, aj keď najprv nepozorovaný a znova nám posolstvom Písma otváraš oči pre svoju veľkú milosť. Otváraj nám oči, aby sme Pána Ježiša rozpoznávali, keď ide s nami, keď nás vedie tiež cestou kríža k Tebe samému. Pridržaj nás svojim Duchom na svojej ceste.

Amen

Teologická úvaha:

Náš veľkonočný Baránok,

Ježiš Kristus

M. Hromaník

Odhaľovanie tajomstva Ježišovej osobnosti začína hneď pri Ježišovom krste Jánom Krstiteľom: Evanjelium podľa Mt 3,16; Mk 1,10 a Lk 3,21. „Keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody, a hľa, otvorili sa nebesá a videl Ducha Božieho, zostupoval ako holubica a prichádzal na Neho. A hľa, z neba bolo počuť hlas: Toto je môj milovaný Syn v ktorom sa mi zalúbilo.“ Je tu bezprostredne spojená zvesť o Ježišovom spoločenstve s hriešnikmi v Jordáne a zvesť o spoločenstve s Otcem, Bohom Abrahámovým, Izákovým a Jakobovým i o tvoriacom diele Ducha Svätého.

Zvláštnosťou Evanjelia podľa Jána je, že opisuje udalosti podľa dní, J 1,29: „Keď druhého dňa videl Ján Ježiša, ako prichádza k nemu povedal: „Ajhľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ Prví učeníci Ježišovi: „Druhého dňa stál zas Ján i dvaja z jeho učeníkov. A zahladel sa na Ježiša, ktorý

tade prechádzal a povedal: Ajhľa, Baránok Boží!“ J 1,35–36.

Ján Krstiteľ bol Pánom Bohom vyvoleným vydávať svedectvo o Ježišovi Kristovi, preto odmietol všetku pozornosť sústredenú na seba a obracia myseľ všetkých v prvom svedectve (porovnaj J 1,19–28) k Ježišovi Kristovi, nie ako na proroka alebo učiteľa, ale na Baránka Božieho, ktorý svojou obeťou vykúpi celý svet z jeho hriechov.

Titul Baránok Boží môže byť priblížený k titulu Služobník Boží. V knihe proroka Izaiáša čítame v Iz 52,13–14, o trpiacom služobníkovi Hospodinovom: „Ajhľa môj služobník bude úspešný, bude vyvýšený, vznešený a veľmi velebný. Ako mnohí užasli nad Ním, lebo neľudsky bol znetvorený Jeho výzor.“

A v Iz 53,7 čítame: „Strápený pokorne trpel a neotvoril ústa ako baránok vedený na zabitie a neotvoril ústa ako ovca, ktorá umlkné pred svojimi strihačmi.“ Základ obidvoch pojmov je rovnaký, obeť za hriechy. Vyvoláva predstavu veľkonočného baránka. Obetovanie tohto baránka, zmierovaciou obeťou za hriechy (Ex 12, Lev 18). Čo však je pri služobníkovi zvláštne, je Jeho aktivita. Staví sa na miesto ľudu, aby vzal na seba jeho hriechy a niesol ich ako baránok. Zatiaľ čo Baránok je pasívny na Baránka sú hriechy vložené, Služobník ich sám berie dobrovoľne na seba. A tak naproti tomu spoločnému základu obidvoch pojmov je nutné zdôrazniť, že každý z nich samostatne podčiarkuje jedno z hľadísk zmierenia. U Baránka ide skôr o krv, ktorá sa dáva v Jeho smrti, než o utrpenie. U služobníka je to naopak utrpenie, položené do popredia. Môžeme teda uzavrieť, že Ján Krstiteľ zdraví Ježiša súčasne (A) ako Služobníka Hospodinovho, ktorý nesie hriechy ľudu, (B) ako Baránka, ktorý hriechy sníma.

Ježiš na kríži, Evanjelium podľa Jána 19,31–37: „Keďže bol prípravný deň, Židia požiadali Piláta, aby ukrižovaným dal zlámať hnáty a sňať telá, aby neostali na kríži v sobotu. Bol totiž veľký sobotný deň. I prišli vojaci a polámali hnáty prvému a tak aj druhému, ktorý bol s Ním ukrižovaný, keď prišli k Ježišovi a videli, že je už mŕtvy, nelámali Mu hnáty, ale jeden z vojakov prebodol Mu kópiou bok, a hneď vyšla krv a voda. A ten, čo to videl, vydal o tom svedectvo, a jeho svedectvo je pravdivé; on vie, že pravdu hovorí, aby ste aj vy verili. Stalo sa to preto, aby sa naplnilo Písmo: Jeho kosti nebudú zlámané. A zase iné Písmo hovorí: Uvidia do koho bodli.“

Skutočnosť, že Ježišove kosti neboli zlámané, vedie Jána na základe Ex 12,46: „Kosť v ňom nesmiete zlomiť“ a Num 9,12: „Nech neponechajú z nej zvyšok do rána, ani kosť nech na nej nezlomia; nech ju slávia podľa všetkých ustanovení paschy“, k spojeniu Mesiášovho utrpenia s utrpením veľkonočného baránka.

Apoštol Peter v 1 Pt 1,18–23 hovorí: „Ved' viete, že zo svojho márneho obcovania, po otcoch zdedeného, vykúpení ste boli nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou nevinného a nepoškvrneného Baránka Krista, predzvedeného síce už pred stvorením sveta, ale v posledných časoch zjaveného vám, veriacim skrze Neho v Boha, ktorý Ho vzkriesil z mŕtvych a dal Mu slávu, aby vaša viera bola aj nádejou v Bohu. Keďže ste si očistili duše poslušnosťou pravde, aby ste mali bratskú lásku bez pokrytectva, z tej duše sa vždy navzájom milujte, ved' ste živým a večným slovom Božím znovuzrodení nie z porušiteľného semena.“ K posväteniu nášho života nás vedie vďačnosť za lásku Boha Otca, ktorá sa prejavila obeťou Jeho Syna, Pána Ježiša Krista, nepoškvrneného Baránka Božieho. On nám otvoril cestu viery, lásky a nádeje, aby sme šli po celý svoj život za našim Spasiteľom a Vykupiteľom Ježišom Kristom.

A ako to dokážeme hovorí nám apoštol Pavol v 1.Kor 5,7–8: „Vyčistite starý kvas, aby ste boli novým cestom, ved' ste nenakvasený, lebo aj náš veľkonočný Baránok, Kristus bol za nás obetovaný. Preto slávme sviatky nie v starom kvase ani v kvase zlosti a nešťachetnosti, ale ako nenakvasení v čistote a v pravde.“

Požiadavka a obraz vyčistenia vedie apoštola Pavla k myšlienke Veľkonočnej paschy či k hodu veľkonočného baránka, hebrejsky pesah - grécky pascha - Veľká noc. Podstatným rysom tejto slávnosti je jedenie baránka na pamiatku vyslobodenia z Egypta, nekvasené chleby zvané massót – dnešné židovské macesy, tento chlieb poroby pripomína tvrdý život v zemi otrokov (Ex 12,34,39) a náhlenie Ex 12,11, na tento spôsob ho jedzte: „*Bedrá majte podpásané, obuv na nohách a palice v rukách, s chvatom ho budete jesť, je to pascha Hospodinova*“, pri vyvedení z domu otroctva. Apoštol Pavol spája s nekvaseným chlebom očistenie od starého kvasu a výhľad k novému veku.

Pre všetky časy a pre všetky situácie sa stáva hod baránka zvesťou o víťazstve Hospodinom, o premožení nesmiernej moci egyptskej a stáva sa starozákonnou slávnosťou (svätosťou), sprítomňujúcou vysloboditeľskú moc Hospodinovu. Na túto zvesť nadväzuje evanjelium Kristovo, podľa ktorého v Pánovi Ježišovi Kristovi je naplnené a dokonané to, čo ľudu starej zmluvy pripomínala veľkonočná zvesť o Jeho smrti, ktorú mal podstúpiť v Jeruzaleme, Lk 9,30–31: „*A hľa, zhovárali sa s Ním dvaja mužovia: Mojžiš a Eliáš, zjavení v sláve hovorili o Jeho smrti, ktorú mal podstúpiť v Jeruzaleme*“, kde grécky text hovorí o naplnení či dokonaní exodu, čo sa voľne opisuje ako „podstúpenie smrti“.

Zástupné utrpenie Pána Ježiša Krista vyvrcholilo v Jeho smrti. Ukrižovanie bola smrť veľmi bolestná a potupná. A práve túto potupnú a zlorečenú smrť Ježiš Kristus vzal na seba, aby sme tým boli uistení, že On sňal z nás všetku potupu a všetko zlorečenie, ktoré na nás spočívalo pre náš hriech, aby sme proti nemu vytrvale a tvrdo bojovali. Výkupná smrť Ježiša Krista na križi nie je zakončením Jeho spasiteľného diela, aby sa stal našim Spasiteľom. Muselo byť preukázané, že On je silnejší ako náš hriech a ako naša smrť. O ňom už starozákonný žalmista hovorí: „*Nenecháš ma v ríši smrti (podsvetí) a svojmu Svätému nedáš vidieť porušenie*“ (Žalm 16,10). Na tieto slová pripája apoštol Peter, 1.Pt 3,18–22: „*Pretože aj Kristus umrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu. Telesne bol usmrtený, ale obživený Duchom, v ktorom aj zostúpil a kázal väzneným duchom, neposlušným kedysi, keď zhovievavosť Božia vyčkávala za dní Noacha, staviteľa korábu, do ktorého vošlo a vodou sa zachránilo niekoľko to jest osem duší. Ona aj vás zachraňuje teraz v podobe krstu, ktorý nie je obmytím telesnej nečistoty, ale prosbou o dobré svedomie pred Bohom skrze vzkriesenie Ježiša Krista, ktorý vstúpil na nebo, sedí na pravici Boha a poddaní sú Mu anjeli, mocnosti a moci.*“

Krížom a vzkriesením Kristovým je Pán Boh darcom nádeje, ktorá čelí a smie čeliť smrti. Smrť robí koniec pozemskému životu. Všetci raz zomrieme. Nikto nevie či to bude zajtra. I celé ľudstvo iste raz zahynie. Bez viery to znamená, že je všetkému koniec. Viera však vraví, koniec je večný život. Pán Ježiš hovorí: „*A to je večný život, aby poznali Teba jediného pravého Boha a ktorého si poslal Ježiša Krista*“, (J 17,3). „*Lebo to je vôľa môjho Otca, aby každý kto vidí Syna a verí v Neho mal večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň*“ (J 6,40).

Viera je istota, že Boh nám v Ježišovi Kristovi pravdivo zjavil svoju vôľu, že to nekončí v ničote, ale že nás čaká večný život. To je práve radostná zvesť o Ježišovi Kristovi. Prišiel, aby nám dal toto zaslúbenie ako svetlo do tohto temného sveta. Kresťan je človek, ktorému sa tento večný život skrze Ježiša Krista stal istým.

Našou vecou je, aby sme v tejto viere žili, boli radostní a už teraz žili v láske, ktorá je zmyslom večného života. Tak začína vo viere v Pána Ježiša Krista Ukrižovaného a Zmŕtvychvstalého život večný. A preto nám smrť nemôže nič urobiť.

Ako sa Boh pozerá na naše každodenné zamestnanie

(prevzaté a preložené z knihy Mark Greene : Od pondelli do pátku...aneb jak se Buh dívá na naše každodenní zaměstnání)

Svedectvo je slovo s príchutou viny, ktoré mnohých kresťanov naplňuje hrôzou, zvlášť v súvislosti so svetským zamestnaním. Táto hrôza čiastočne súvisí s prirodzenou nervozitou, obavou z odmietnutia alebo s nedostatkom sebadôvery. Niečo z tohto strachu môže mať tiež súvislosť s neúplným pochopením svedectva ako iba slovného predania posolstva evanjelia.

Teda povedať niekomu, čo je to evanjelium, a ponúknuť mu, aby ho prijal. To je svedectvo, alebo aspoň jeho podstatná zložka, ktorej sa často snažíme vyhnúť. Ale svedčiť znamená ešte omnoho viac. Znamená to žiť evanjelium tak, že rozdiel medzi životom s ním a bez neho zdieľame bez slov.

Slovami vydávame svedectvo pravdy o živote, smrti a vzkriesenia Ježiša a o Jeho nanebovstúpení. Ale skutkami a charakterom svedčíme o premene, ku ktorej v našom živote došlo vďaka tomu, čo pre nás vykonal.

Ježiš mení životy ľudí. Na rozdiel od Mohameda nepriniesol iba posolstvo. Bol tým posolstvom, Slovom, ktoré sa stalo telom, a svedčiť o ňom znamená žiť to posolstvo v našom ľudskom tele. Znamená to byť, konať, hovoriť.

Účinok evanjelia zdieľame do značnej miery nielen verbálne, ale i neverbálne. Pavel vo svojom 2.liste kresťanom v Korinte píše tieto slová: „*Naším najlepším svedectvom ste predsa vy sami ! Atrament a papier môžu klamať, ale ako zmenil Kristus vaše životy, to musí vidieť každý na vlastné oči. Vy ste Kristovým listom, ktorý sme písali nie perom, ale Božím Duchom, nie na papier, ale na živé ľudské srdcia.*“ (2.Kor.3,2-3)

Sme odporučenými listami. Čo ľudia vidia, keď vás čítajú? Sme Kristovou reklamou na našom pracovisku. Sme inzeráty,

ktoré ľuďom hovoria o Božích veciach a svedčia o tom, že existuje lepšia cesta? Alebo sme nudnými reklamami bez nápadu a dôrazu?

Nejde len o to, čo hovoríme, ale tiež o to, čím sme. Robert Murray McCheyne napísal nasledujúce slová farárom, ale ich princíp platí pre nás všetkých: „*Dychtite po celkovej svätosti života. Závisí na tom celá vaša prospernosť, pretože vaše kázanie vydrží tak hodinku dve, ale váš život káže celý týždeň.*“

Náš život je v práci pod neustálym dohľadom. Trávime tam viac času ako kdekoľvek inde. Trávime viac času so spolupracovníkmi ako s kýmkoľvek iným. Vidia nás, keď zažívame úspech, keď nás stretne neúspech, keď si v ťažkých okolnostiach zachováme radosť, keď sme povýšení, keď sme unavení a máme hlad. Náš život káže celý týždeň.

Veľká noc – história

(prevzaté z internetu)

Veľká noc je najstarším kresťanským sviatkom, počas ktorého si kresťania pripomínajú umučenie, smrť a vzkriesenie Ježiša Krista. Nadväzuje na židovskú paschu - ktorá sa slávila od 14. do 21. dňa v mesiaci nisan (naš marec až apríl) na pamiatku oslobodenia Izraelského národa z egyptského otroctva. (2.Mojžišova 12,1-4 a 13,3-10). Kresťanské oslavy Veľkej noci sa v Novom zákone nespomínajú, najstarším svedectvom o Veľkej noci je Veľkonočný preslov Melita zo Sárd z 2. storočia. Oslavy Veľkej noci sa teda v cirkvi objavili veľmi skoro.

Termín Veľkej noci nie je stály, každoročne sa mení. Veľká noc pripadá na prvú nedeľu po prvom jarnom splne mesiaca - po 21. marci. Má však ustálený deň na oslavu - nedeľu - pretože Ježiš Kristus vstal z mŕtvych podľa svedectva apoštolov prvý deň po sobote (Matúš 28,1 Marek 16,1 Lukáš 24,1 Ján 20,1).

Veľkonočný týždeň trvá od Kvetnej nedele po Bielu sobotu, počas ktorého si cirkev zvlášť intenzívne pripomína pamätne dni utrpenia a smrti Ježiša Krista. Ich vážnosť v mnohých kresťanských zhromaždeniach pripomína čierne chrámové rúcho.

Kvetná nedeľa

Kvetnou nedeľou vstupujeme do veľkého týždňa, veľkého na najdôležitejšie udalosti spásy. Počas Kvetnej nedele si pripomíname vstup Ježiša do Jeruzalema, aby tu oslávil veľkonočné sviatky. Slávnosť veľkonočného baránka sa vtedy mohla konať jedine v Jeruzaleme - hlavnom meste židov. Zástupy nadšene vítali Ježiša a pod nohy mu hádzali palmové ratolesti (Ján 12,13), preto má táto nedeľa pôvodne latinský názov Palmarum t.j. nedeľa paliem. Pomenovanie Kvetná nedeľa pravdepodobne vzniklo u nás podľa toho, že u nás palmy nerastú a významné osobnosti sa vítajú kvetmi. Snáď aj podľa toho, že tento deň spadá do skorého jarného obdobia, kedy sa objavujú prvé kvety.

Zelený štvrtok

Pomenovaný je pravdepodobne podľa zelene v Getsemanskej záhrade, kde sa Pán Ježiš modlil a bol zatknutý vojakmi. Hlavným dôvodom prečo je tento deň významným je ustanovenie Večere Pánovej Pánom Ježišom Kristom.

Veľký piatok

Kresťania si na Veľký piatok pripomínajú potupnú smrť Ježiša Krista na križi. Mnohé kresťanské spoločenstvá ho považujú za najvýznamnejší sviatok, pretože Syn Boží dokončil dielo vykúpenia

sveta. Ježiš Kristus bol ukrižovaný na vrchu Golgota za cisára Tibéria a správcu provincie Judea Pontského Piláta. Počas tohto dňa kresťania zvyčajne zachovávajú prísny pôst.

Biela sobota

Ježiš bol pochovaný do hrobu. Sobota je prípravným dňom pred veľkonočnými sviatkami. Počas dňa sa nekonajú žiadne bohoslužby.

Veľkonočná nedeľa

Každý rok na jar sa odohráva zápas života so smrťou. Zo zamrzutej zeme vyrastá tráva, rozkvitá zasnežená lúka, na zamrzutom strome vypučia listy... Raz na jar pred 2000 rokmi na Veľkú noc sa však odohral aj iný zápas so smrťou. Veľká noc nie je len sviatkom jari. Ježiš Kristus, ktorý bol mŕtvy, prekonal smrť a vstal k novému životu. Neostal v hrobe, pretože Ho Boh vzkriesil. Po Jeho smrti Ho stovky ľudí opäť videli živého. Mnohí s Ním hovorili, dotýkali sa Ho a dokonca s Ním jedli a pili. Ježiš Kristus nebol obyčajným človekom, ale bol Božím Synom. „Pán sa rozhodol, že z lásky k nám sám pôjde našou cestou“- povedal sv. Augustín . Ježišove vzkriesenie dáva jedinečnú nádej na večný život každému, kto v Neho uverí. Nádej na život, proti ktorému je smrť už navždy bezmocná. “Veru, veru hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života“. (Jánovo evanjelium 5,24) “ Ja som vzkriesenie a život, kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. (Ev. Jána 11,25)

Veľkonočný pondelok

Typické veľkonočné zvyky - oblievanie vodou, šibanie prútkami, maľovanie veľkonočných vajčiek, rozdávanie čokoládových zajačikov a kuriatok - nemajú kresťanský pôvod. Často sa stáva, že odsúvajú pravú podstatu veľkonočného pondelka do úzadia.